

Visió de Terra Santa

És vespre. Fa calor. Som al terrat de l'hotel. Acabem de sopar. Ansiosos esperem la visita del metge perquè un amic està malalt. Seiem en rotllana. Els més optimistes provem de distreure al grup: acudits, cançons... No tenim massa èxit. A la fi ha vingut el metge. Diagnòstic: deshidratació. Demà el nostre amic estarà com nou. Al terrat, cançons i acudits; ara sí: rialles i alegria general. De les finestres de l'hotel ulls oberts i rialles internacionals ens contemplen. Algú ha entonat una sardana i alguns no hem trigat a ballar-la. És fosc, fa calor; qui ho diria que som a Tiberíades? A una sola veu cantem «Dolça Catalunya, Pàtria del meu cor...».

Aquest divendres ha estat llarg i ric d'experiències.

És entrada la nit, els carrers són ja gairebé buits. Asseguts en rotllana anem recordant el que avui hem viscut. El matí, a 180 km. al S. de Tiberíades, marxàvem de Jerusalem. Hem travessat Samària i ens hem parat a Nablus: el pou de Jacob, la Samaritana... Després, ens hem endinsat en la fèrtil terra de Galilea: el Kibutz, la muntanya del Tabor, la Transfiguració... Cap al tard hem visitat Natzaret... Després, a entrada de fosc, hem baixat fins a Tiberíades.

Amic lector, sé que tu no eres a la rotllana aquell vespre, però en els dos escrits anteriors a «Ronsana», t'he parlat de tots aquests indrets que a nosaltres, aquest divendres, ens van enriquir.

—Hem parlat de tot?

—I Natzaret?

—Tens raó!

—I tant! Què us n'ha semblat?

Al cor de la Galilea, s'aixeca aquesta ciutat de 30.000 habitants. Carrers nets i jardins frondosos. Al voltant, camps verds i alguna font sota els arbres. La regió de Galilea és rica i la seva grandesa es concentra a Natzaret. Natzaret etimològicament vol dir «flor», per això a aquesta ciutat se l'anomena «la flor de la Galilea».

Visitem l'església de Sant Josep. És un edifici de tres naus construït pels creuats i reconstruït pels franciscans. A l'interior es conserva una cripta amb cisternes, sitges i coves. La tradició ha volgut associar-ho amb el taller de Sant Josep. Des d'un punt de vista històric se sap que, tot plegat, forma part d'un grup de coves del Natzaret antic i ens dona una idea de com vivien les famílies pobres en temps de Jesús.

A un centenar de metres d'aquest santuari s'alça la nova basílica de l'Anunciació, inaugurada l'any 1969 i construïda per l'arquitecte italià Muzio. És un doble santuari: l'inferior, en forma de cripta, edificat sobre

el paviment de l'antiga església dels creuats, acull prop de l'altar la gruta de l'Anunciació, on l'àngel parlà a Maria. El superior, és una església grandiosa i esbelta, de línia moderna. Retaules, mosaics, vintuts de països estrangers, pintures i marbres, representen diferents escenes referents a Maria.

Al voltant de l'altar celebrem l'Eucaristia. Davant nostre, en la penombra, les parets de la gruta austera ens contemplen. A fora, pels carrers de Natzaret, la gent camina de retorn del treball. Alguns s'han parat i veuen passar els altres. De tant en tant, veureu noies que vénen decidides i marxen amb el pas lleuger. Fa vint segles que una noia anomenada Maria, també decidida i de pas lleuger, s'havia parat en aquella gruta austera a l'hora que Déu contemplava el córrer i cridar dels homes pels carrers del món. Se n'apiadà, i volgué parlar a aquella noia decidida que, parada, escoltava el silenci Infinit. Per l'alçaveu ara ressonaven les paraules de l'Evangelí: «Infantaràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i serà anomenat Fill de l'Altíssim».

Al carrer tothom cridava: uns volien ser forts, els altres volien vèncer, tots volien ser poderosos. Dins la gruta, Maria contemplava la seva insignificància, no entenia masses coses, però, malgrat tot, aixecà els ulls. El mossèn acaba de llegir l'Evangelí: «Heus aquí l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula». I els carrers del món quedaren muts i canvià la història.

Temps després, pels carrers de Natzaret, un noi corria d'ací d'allà; Maria el contemplava; Josep treballava. Avui, una colla de xicots corrien esverats pels carrers de Natzaret. Damunt l'altar, el pa ha esdevingut el seu cos i el vi la seva sang.

Com xicots entremaliats, avui cantem més fort a la nostra Mare, mentre el cotxe deixa les últimes cases de Natzaret i l'horitzó es perd en la llunyania entre un gris blau, entre el pecat i el goig, tenyit de verd, d'un verd d'eterna esperança.

* * *

Les finestres de l'hotel s'han anat tancant. A la rotllana del terrat hem quedat ben pocs.

—És tard, anem a dormir.

—D'acord.

—Bona nit!

Els carrers són deserts. Les aigües del mar de Tiberíades vénen suaus a la platja de la ciutat.

Jaume Galobart

— ESPECIALITAT EN LLAGOSTES VIVES

— VIVERS PROPIS

— PEIX FRESC I CONGELAT

— MARISC DE TOTES CLASSES

**Peixateries
Santa Eulàlia
de Pere Martín**

Plaça de l'Ajuntament (Pisos Barbany)

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA